

L'OPINIÓ

Fins avui han parlat ells.
Ara parlarem nosaltres.

AL POBLE DE BARCELONA CANDIDATURA El gran miting del Teatre del Bosc

Els partits "Esquerra Republicana de Catalunya", "Unió Socialista de Catalunya", en recomanar-les l'adjunta candidatura que presentem, unificats, en les eleccions per a regidors del vinent dia 12, consideren un deute exposar-les els motius que els han induït a prendre part en la lluita electoral, així com la seva comprensió del present moment polític i els seus propòsits respecte de l'obra que ha de realitzar el futur Ajuntament.

A conseqüència de la descarada entronització a Espanya del poder personal i absolut de la Monarquia, entronització realitzada d'una manera atrevida emprant la força militar del país amb finalitats polítiques de les quals hauria d'ésser totalment aliena, s'ha entaulat una lluita franca i oberta entre aquest poder personal que viu fora de la Llei i la voluntat sobirana del país, que és l'única font legítima de totes les lleis. Aquesta lluita que obliga constantment a portar al camp de la violència l'obstinada resistència de la Monarquia a sotmetre's al fall de la voluntat popular és la síntesi més clara de tot el moment polític que vivim.

Nosaltres que, des del primer moment hem pres part en la lluita i que continuarem en la mateixa fins a aconseguir l'enderrocament del règim monàrquic, enfocuem totes les circumstàncies polítiques episdòiques des del punt de vista dels avantatges o inconvenients que pugim representar per a aquell objectiu primordial. En situar-nos d'una manera tan rígida en el camp dels que lluiten contra l'absolutisme, obeim a dues motivacions que, en realitat, en constitueixen una de sola. Com a homes no podem admetre i no tolerem sense combatre el retrocés polític i la injúria que per a la nostra dignitat representa el retorn a èpoques d'incivilitat, de brutalitat i d'esclavitud superades ja en tots els pobles conscients del món. Com a catalans que volem la llibertat de la nostra terra no podem, tampoc, romandre en una actitud tèrbola i passiva. I coneixent, com coneixem tots, d'una manera inequívoca, per les contundents mostres d'odi que ens ha donat durant el període més àlgid del seu poder personal, quines són les reals intencions d'una dinastia històricament opressor del nostre poble, estem, també, en franca lluita contra la Monarquia. Com a catalans, a més, la causa republicana ens ofereix un avantatge màxim. Després del pacte de Sant Sebastià, realitzat entre tots els representants de la democràcia republicana, Catalunya té reconeguda d'una manera inequívoca la seva personalitat col·lectiva i obert l'ampli i fecund camí de la solució harmònica i cordial del seu estat, agraïtant el triomf de la seva llibertat nacional amb el triomf general de la llibertat humana arreu d'Espanya.

Aquest pacte de Sant Sebastià, que continua en peu i al qual nosaltres romanem fideles fins que assolim les finalitats republicanes que el produïren, ens obliga avui, amb molta més íntima emoció que ahir, perquè encara és còntena la sang de les víctimes que ha produït el primer i desgraciat, però no derrotat, intent de realitzar-lo.

Les eleccions municipals vinents, per raó de les circumstàncies exposades, depassen en absolut el caire més administratiu que polític que unes eleccions municipals, en èpoques de normalitat, representen. Són la primera manifestació de la voluntat popular després dels anys vergonyosos de la tirania monàrquica. En els llocs on la puresa del sufragi estigui garantida, les grans votacions republicanes significaran la condemna de la Monarquia i la seva definitiva i legalitat. En l'aspecte revolucionari, el triomf republicà donarà a tot el poble la sensació de la seva força i de la grandiositat del seu sentit, possibilitant així una major eficàcia en els combats pròxims.

Perquè considerem les eleccions vinents en el seu valor polític i revolucionari, en prendre la decisió d'anar a la lluita electoral, d'acord amb el criteri intervencionista de tota l'oposició antidinàstica, ens adreçarem al Partit Catalànic Republicà oferint-li una entesa. Creiem i continuem creient que les forces republicanes de la lluita electoral a Barcelona s'haurien de presentar formant dues àmples concentracions. La dels partits de disciplina estrictament catalana i la dels partits de disciplina general capanyola, sense combatre's mútuament, respectant-se tots els perseguits que es presentessin i deixant a la voluntat democràtica que fixés la respectiva proporció amb la qual havíem d'anar a l'Ajuntament. Enfocada la lluita electoral així, la gran força republicana existent a la nostra ciutat s'hauria traduït en una gairebé total desfeta dels monàrquics declarats i d'aquests altres monàrquics vergonyants de la Lliga Regionalista, perquè les forces republicanes haurien guanyat majorities i minories en gairebé tots els districtes, sense emprar el procediment electoral poc democràtic del "copp".

amb les dues àmples concentracions hauríem satisfet, demés, el form desig d'unió de tots els republicans, desig que el poble sent, com present, amb aquest instint polític popular que mai no s'equivoca, que totes les possibilitats d'enderrocar la Monarquia es troben en el front únic de combat que li presentin els seus adversaris.

Això no ha estat possible pel refus donat pel Partit Catalànic Republicà a l'entesa electoral proposada per nosaltres. Davant d'aquest refus, inesperat i inexplicable, deixem a aquest partit la plena responsabilitat de les conseqüències que la desunió produeixi i lliurem la nostra conducta i la d'ells al judici i a la sanció populars.

Els candidats dels nostres partits que vosaltres elegiu per al futur Ajuntament hauran de realitzar una obra indispensable i, avui, totalment desuadada. Aquesta obra és d'escutir i preparar l'exigència plena de les responsabilitats econòmiques i de tot ordre concretes, pels Ajuntaments que des del cop d'Estat del 13 de setembre de 1923 han disposat dels béns de la ciutat sense haver estat legítims per la voluntat popular.

L'efectivitat d'aquestes responsabilitats no serà possible, però, si no s'aconsegueix, per la força de l'impuls popular, fer efectives responsabilitats més altes. En aquest sentit l'Ajuntament tindrà l'altíssima missió de contribuir, amb el màxim esforç, a l'obra urgent i necessària del canvi de règim, perquè sense la llibertat de moviments que el triomf del moviment republicà implicarà, tota exigència de responsabilitats i tota fonda transformació renovadora de l'obra dels últims Ajuntaments serà il·lusòria i precària.

Els nostres partits no acceptem—són els únics que poden fer-ho amb plenitud de responsabilitat moral—l'herència dels darrers Ajuntaments. Asfixiades avui les finances municipals pel servei d'un deute contret per fer obres alienes a les necessitats reals de la immensa majoria dels barcelonins, estesa sobre tots el serveis públics la xarxa asfixiant d'intercessors i de privilegis creats a benefici de les grans companyies, que a través dels partits polítics poc independents dominen i exploten els sacrificis contributius dels ciutadans; inèdita en absolut l'obra social que en els seus aspectes de cultura, d'higiene, de cases barates—còmodes i sanes per als treballadors—, de jardins públics per als infants, d'assistència benèfica total, de municipalització dels serveis públics, de contractació directa per a la realització del pla d'obres públiques amb els organismes sindicals, etc., etc., preocupació constant i principal de tots els Municipis dels pobles més civilitzats, ens considerem obligats a fer públic rapudi de l'herència dels Ajuntaments de la dictadura i de l'actual Ajuntament, originàriament tan il·legal com aquells, i que tant en la despesa per a les il·luminacions futuristes que féu a la plaça de Catalunya, com en la prórroga per deu anys del contracte de neteja amb el Foment d'Obres i Construccions, com en la solució donada al problema dels passos a nivell, com en la negligència en la qüestió de les responsabilitats de l'Ajuntament de la U. P., no ha respost a les convencions de la ciutat, ni s'ha ajustat al caràcter d'interinitat que pel seu origen li corresponia.

Poble de Barcelona! Aquest és el nostre pensament, davant del problema que les eleccions de diumenge et planteja. D'acord amb ell, et proposem la candidatura adjunta i et demanem que la votis, segurs que el teu triomf constituirà un pas endavant en la lluita entaulada per la llibertat de Catalunya i per la República.

Unes paraules que deuen gravar-se a la porta de l'Ajuntament
"Pena de mort al lladre"

d'Esquerra Republicana i Unió Socialista de Catalunya

- DISTRICTE I
Josep Fontbernat i Verdaguier
Músic y publicista
- Francesc Muntanya y Guasch**
Metge
- Armand Otero i Vigo**
Director de l'OPINIÓ
- DISTRICTE II
Joseph Bertrand de Quintana
Industrial
- Enric Sanchez i Silva**
Ident de l'Unió general de venedors als mercats
- Antoni Vilalta i Vidal**
Advocat
- DISTRICTE III
Nicolau Ballestín i Galup
Metge y publicista
- Josep Escofet i Andreu**
Comerciant
- DISTRICTE IV
Francesc Costa i Martí
Comerciant
- Joan P. Fabregas i Llauro**
Periodista
- Josep Maria Saldra i Torres**
Advocat
- Jaume Vachier i Pallé**
Enginyer industrial
- DISTRICTE V
Amadeu Aragay i Daví
Periodista i Secretari general de la Unió de Rabassaires de Catalunya
- Pere Comas i Calvet**
Advocat
- Domènec Pla i Blanch**
Industrial
- Joaquim Venalló i Vergés**
Periodista
- DISTRICTE VI
Josep Armengol de Llano
Metge
- Rafael Campalans i Puig**
Enginyer industrial
- Joaquim Xirau i Palau**
Catedràtic
- DISTRICTE VII
Jaume Aiguader i Miró
Metge
- Josep Durán i Guardia**
Obrer, Secretari de la Federació de Cooperatives de Catalunya
- Ernest Ventós i Casadevall**
Industrial
- Salvador Vallverdú i Parxachs**
Farmacèutic
- DISTRICTE VIII
Lluís Companys i Jover
Advocat
- Joan Lluhi i Vallecà**
Advocat
- Jaume Viñals i Garrich**
Comerciant
- DISTRICTE IX
Joan Casanovas i Maristany
Advocat, membre de la Junta del Col·legi d'Advocats
- Ramón Marlés i Farrés**
Obrer
- Miquel Ollé i Jové**
Obrer
- Lluís Puig i Monné**
Comerciant
- DISTRICTE X
Joan Casanelles i Ibarz
Advocat
- Joan Lluís Pujol i Font**
Advocat
- Francesc Viladomat i Morales**
Obrer, President de la Unió Socialista de Catalunya

Amb el Teatre del Bosc materialment atapeït de públic, sense que s'hi pogués encabir com qui diu ni una agulla, es va celebrar dilluns al matí l'anunciat miting de presentació de la candidatura de l'Esquerra Republicana de Catalunya i la Unió Socialista de Catalunya.

Hi havia un entusiasme abundant prometedor de la victòria que el diumenge vinent el poble consagrarà a les urnes.

A les onze en punt Francesc Macià va entrar a l'escenari en mig de una ovació frenètica, i prengué seient a la presidència acompanyat de Joan Casanovas, Lluís Companys, Jaume Aiguader, Rafael Campalans, Amadeu Aragay, i els candidats.

Costà qui sap lo aconseguir que l'ovació que el públic tributava a peu dret als homes en els quals té depositada la seva confiança. Se sentien visques a l'Esquerra Republicana. Finalment Francesc Macià donà la paraula a Amadeu Aragay.

Aquest s'avancà a primer terme de l'escenari i en anar a parlar fou interromput per una nova ovació xarrodorosa amb la qual el públic saludava l'entrada a l'escenari de Ventura Gassol que passà a assegurar a la presidència.

AMADEU ARAGAY

Amadeu Aragay digué:

He parlat desd'aquesta mateixa tribuna en una època memorable. Avui en venir a parlar-vos novament, ho faig amb una certa recança perquè sembla que vingui a demanar-vos alguna cosa, i les altres dues vegades en que anteriorment m'he adreçat a vosaltres no era per a demanar-vos res, sinó que era per oferir.

La primera vegada era en aquells moments de covardia, quan vàrem constituir el Comitè d'actuació civil de Barcelona davant la repressió cruel que feia córrer la sang dels obrers pels carrers de Barcelona. A les hores vaig venir aquí per a protestar de que aquells que tenen el deure d'emparar el poble i de pararse al seu costat, emparessin i armassin els seus assassins.

La segona vegada vaig venir a aquesta tribuna per a recollir l'emoció d'aquest poble, en el moment en que un home, Joan Baptista Acher, «El Poeta», un home que s'havia deixat endur per la febre de l'ideal, veia pesar damunt del seu cap una pena de mort. Llavors m'adreçava al poble de Barcelona per demanar-li la vida d'un home.

Però els que lluitem no podem partri les armes amb les quals hem de combatre. I avui, tot i repugnarnos l'episodi electoral, hem de venir a parlar-vos, perquè els homes que no van darrera de gaudis i d'ambicions, tenen més que mai en una hora electoral el deure de parlar clar al poble, i en una hora electoral com aquesta nosaltres tenim l'obligació de dir-li que els moments són transcendents i que hem d'anar a la lluita, perquè per a nosaltres aquesta lluita electoral no és sinó un episodi de la revolució.

No volem disputar el mèrits i les capacitats administratives dels homes que amb el nom de republicans demanen ara des del partit catalanista els vots del electors. Potser si que els saben administrar millor que els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Però a nosaltres ens interessen aquests homes com a homes revolucionaris, que abans que d'administrar saben fer la revolució.

Nosaltres volem que Espanya sigui dels espanyols, Catalunya dels catalans i Barcelona dels barcelonins. I avui Espanya és del rei, Catalunya és dels plutòcrates i Barcelona dels lladres.

Quina tristesa que fa veure que en moments de vibració ciutadana com els que vivim, quan tota la joventut s'encén d'entusiasme en l'abrivada revolucionària contra règim, quan de tot arreu d'Espanya s'aixeca una sola veu republicana, quan la monarquia trontolla, hi hagi uns homes que es diuen republicans que es presentin davant del poble a demanar-li els vots i en lloc de recollir aquest an-

hel de rebel·lió, li parlin de que quan seran a l'Ajuntament procuraran que les escombraries es recullin a les 7 en lloc de les vuit, i que procuraran endegar els problemes del trànsit i de la circulació.

No és cap censura. Que cadascú es presenti tal com és. Aquesta és l' hora de la sinceritat i de la veritat. Acció Catalana té el seu paper a desenrotllar. Però Acció Catalana ha inferit un greuge al poble de Barcelona en negar-se al pacte que l'Esquerra Republicana li ha demanat per tal de no desgregar les forces republicanes, perquè Acció Catalana que havia dit que no pactaria amb partits que no fossin catalans, s'ha negat a pactar amb nosaltres tot i que en som.

Es que no és català el partit de l'Esquerra Republicana de Catalunya que té al seu davant la figura de Francesc Macià?

Que s'oposava a que donessim l'exemple de presentar-nos units davant del poble? Que els espantava? Els espantava el nostre catalanisme radical, el nostre republicanisme radical i la nostra amistat amb els socialistes. Jo demano als que segueixen Acció Catalana que si realment se senten catalans i republicans facin esmenar als seus líders aquest greuge que han inferit al catalanisme i al republicanisme en negar-se a presentar-se davant del poble formant un bloc compacte antidinàstic.

Recordo que l'altre dia, en sortir el públic del miting que en aquest mateix teatre hi va donar l'Acció Catalana, un dels ciutadans que en sortien s'exclamava a un dels dirigents d'aquest partit i li deia: Ha estat una llàstima, el públic en surt amb l'ànima deprimida, tant com s'aixecaven tempestats d'entusiasme quan es parlava de la República, i apenes si n'heu parlat tres o quatre vegades. I aquell dirigent de l'Acció Catalana li contestà: No us faci estrany aquesta tàctica. El nostre partit és un partit republicà perquè hi càpiguen els republicans que no es són gaire. Jo haig de dir que al nostre partit nosaltres hi volem els que en siguin líders.

Nosaltres no podem presentar-vos un programa municipal a desenrotllar. Altrament és capcós presentar un programa i només pot servir per ensibornar ciutadans, perquè quan s'es a dins de l'Ajuntament moltes vegades no es pot complir i a les hores el poble té dret a dir que l'han enganyat. Per endavant no se sap el que s'hi podrà fer. Nosaltres a l'Ajuntament no hi volem portar homes administratius perquè hi volem portar homes revolucionaris.

El nostre catalanisme no és agressiu. No va contra Espanya. Va contra l'Estat espanyol que ofega Espanya. Nosaltres ens sentim germans del pagesos de Andalusia i de Castella, que són explotats pels amos de la terra, i ens apartem del catalans que en nom de Catalunya s'armen amb l'escopeta del Soment per assassinar els que demanen justícia.

Com deia l'altre dia Gassol al miting de l'Espanyol, nosaltres volem Catalunya lliure al costat dels altres pobles ibèrics. Però per aconseguir aquesta llibertat de Catalunya no aixequem la bandera catalana perquè serveixi de cobertura de baixes passions i d'ambicions mesquines, sinó que l'aixequem en senyal de germanor per inflamar tots el pobles oprimits d'Espanya en la lluita per la llibertat, perquè som més amics dels castellans que dels burgesos explotadors de Catalunya.

Anlo deu anys de resseguir Catalunya de cap a cap amb l'amic Companys ens hem adreçat als pagesos de totes les contrades i els hem trobat uns homes foscos, grisos, apagats, embruïts, gairebé morts, sense una guspira de llum en llur esperit. Els nostres poetes prou han cantat la riquesa dels nostres vinyars i la ufania dels nostres camps i la bellesa dels nostres conreus, però els homes que conreaven aquestes vinyars i aquestes camps tan esponerosos eren homes plens de tristesa i de dolor. Aquesta Catalunya no és la nostra. Aquesta Catalunya és la de la Lliga Regionalista.

Tampoc és la nostra Catalunya aquella que serveix per arribar a aconseguir carteres dels Ministeris, i aquella que agafa la bandera catalana i la posa com a catifa dels Palaus reials perquè sigui trepitjada.

No és aquesta Catalunya la nostra. Aquesta és la d'ells, que tenen homes al Govern i encara no han sabut fer-se respectar i no han pogut aconseguir que la bandera de Catalunya sortís de la minoria d'etat i permeten que hagi d'anar acompanyada de una altra bandera; que tenen homes al Govern i no han estat bons per a destruir l'obra de la Dictadura perquè l'han continuada; que tenen homes al Govern sense sentir la vergonya d'asseure's al Consell de Ministres al costat de l'home que té damunt la seva consciència la mort de 20.000 fills del poble al camí d'Annual.

7-4-31